

det egentlig er. Det er simpelt hen Bevægelighed i vor Told- og Handelspolitik, en Bevægelighed, der bevirker, at vi paa disse vigtige Omraader ikke nøjes med en Revision hvert 50de, hvert 20de eller hvert 10de Aar, hvor længe der nu maatte være mellem vore Toldrevisioner, men at vi forlader vort hidtidige Ideal i Toldpolitik, nemlig et stivnet System, der efterhaanden stærkner, og som først, naar det bryder fuldstændig sammen under Udviklingens Krav, revideres og fornyes og da som Regel under store politiske Stridigheder og med det bekendte Motto: Faar du en Lussing paa den ene Kind, da vend den anden til — saaledes er jo Mottoet i handelspolitisk Henseende for den danske Toldlov. Jeg tør nok sige, at vi er blevet saa gennembanket, at Tiden er inde til en Revision. Omheden er jo kommet frem under alle de Taler, som ved denne Finanslovbehandling er blevet holdt fra Landbrugets Side, og som væsentligt har knyttet sig til den tyske Toldlov.

Vi har altsaa set, at nogen Skade af en aktiv Handelspolitik kan man ikke forvente, tværtimod, og jeg rejser da det Modspørgsmaal, som jeg tidligere har haft Lejlighed til at rejse: Hvad opnaaede Passivitetens til Gavn for vort Landbrug? Kan man her komme med saadanne Resultater, at man kan faa os andre overbevist om, at man kan dæmme op for Udviklingen, Resultater, der klart godtgør, at Passiviteten, som man hidtil har svoret til, er nødvendig for Landbrugets Vel? Jeg skal ikke trætte med en lang Oprensning af Eksempler, vi kender dem alle ud og ind. Jeg henviser kun ganske kort til Amerika, der ganske maalbevidst og brutalt lukkede for den danske Smørimport, da den begyndte at antage større Omfang, lukkede med en næsten prohibitiv Toldsats; jeg nævner Frankrig og Svejts, hvor noget lignende fandt Sted overfor den begyndende stærke Landbrugseksport til disse Lande. Og jeg nævner særlig Norge, hvis efterhaanden adskillige Gange forhøjede Kød- og Ægtold det ærede Medlem Hr. Pinstrup omtalte i Gaar. Virkningen af denne Told har jeg haft Lejlighed til at følge ret nøje, om jeg saa maa sige paa Stedet. Det ærede Medlem Hr. Pinstrup sagde i Gaar med en vis Triumf i sin Stemme, at denne meget høje Told bærer de norske Forbrugere, nej, den bærer det danske Landbrug. . . . (Pinstrup: Det har jeg ikke sagt et Ord om). Det ærede Medlem kan læse det i Rigsdagstidende, og i øvrigt staaer det endnu klart i min Erindring, hvorledes det ærede Medlem Hr. Pinstrup oppe i Nordjylland, den

Gang denne Kød- og Ægtold blev indført, netop proklamerede, at de danske Landmænd skulde ikke være bekymrede, for den Prisfordyrelse, som derved kom i Norge, maatte de norske Forbrugere om, og han nævnte oven i Købet, at det var noget, de maatte afgøre med deres Regering. Det er muligt, at de norske Forbrugere betaler noget mere, men det, der interesserer os mest, er Virkningen herhjemme, og det er sandelig i første Række de danske Landmænd, som er kommet til at betale. Eksporten af disse Produkter og overhovedet af alle animalske Produkter — jeg kan godt medindbefatte vor Fedevarereksport — til Norge er blevet slaaet ned i en uhyggelig Grad netop af disse stærkt forhøjede og gentagne Gange forhøjede Toldsatser. Jeg nævner, at Norges Import af animalske Levnedsmidler, hvoraf Hovedgruppen kom fra Danmark, i 1923 androg 86,5 Mill. Kr., medens den i 1924 som Følge af en ny Forhøjelse — det var et Guldtsatstillæg — kun androg 70 Mill. Kr., jeg nævner, hvorledes Importen af levende Kreaturer, der ogsaa særlig kom fra Danmark, gik ned i samme Tidsrum — altsaa i Løbet af et Aar — med ½ Mill. Kr., hvorledes Importen af Æg i samme Tidsrum gik ned fra en Værdi af 13—14 Mill. Kr., ja, endog gik saa langt ned, at det udviklede sig til at blive en Eksport til en Værdi af ca. 1,5 Mill. Kr. Det er muligt, at her bagved ligger en vis Konjunktur, men Tendensen har været tydelig, har været lige saa tydelig, som Smerten har været for det danske Landbrug. Medens vi raabte Hurra for Frihandelen, fik vi Lussingerne, og de sved.

Maa jeg i denne Forbindelse dog uden direkte Forhold til Landbruget som det, der væsentlig bar Tabet, lige kort omtale vore handelspolitiske Forhold til 2 andre Lande, nemlig det gammelkendte beklagelige til Spanien, hvor det stadig væk ikke er lykkedes at faa Traktaten i Orden, og hvor den danske Statskasse stadig væk maa udrede store direkte Tilskud til den færøske Klippfisk — dette Forhold, som er alle ærede Medlemmer bekendt, og som det oprigtig talt i Længden er nedværdigende for den danske Stat at maatte opretholde, men som det altsaa er nødvendigt at affinde sig med, saa længe vi ikke har de fornødne Vaaben i økonomisk Henseende udadtil. For det andet vil jeg gerne nævne Forholdet til Rusland, der netop i denne Tid er aktuelt, et Forhold, der er et Misforhold i handelspolitisk Henseende, idet Rusland næsten ingenting køber hos os, medens vi er en stor Aftager af russiske Varer. Her, hvor Talen